

EKVILIBRISTIKA ZAPÁLENÝCH REZERV

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Všichni jsme si rozebrali trenky a stulpny, dresy zatím ležely v tašce. Čekali jsme, až nám trenér oznámí sestavu a s tím i čísla. Všichni jsme věděli, že na hřišti půjde o velikou improvizaci, půlka lidí se mezi sebou ani neznala, ale všichni jsme měli chuť zahrát si fotbal a poprat se o výsledek a to bylo rozhodující. „Takže chlapy, víte, jak na tom dneska jsme. Myslím, že tu nemusím nic vysvětlovat. Budeme hrát čtyři čtyři dva, na to jsme nejvíc zvyklí a je to jen na vás. Hrajte zodpovědně, bez zbytečných chyb. Když budete v nouzi, tak nic nevymýšlejte a kopněte to co nejdál od branky. A pozor na karty a na zranění, nemáme nikoho na střídání,“ promluvil vážným hlasem Franta. Z rohu kabiny se ozvalo od jednoho spoluhráče škodolibé pousmání. „Co je? Máš s tím jako nějaký problém?“ otočil se na něj s dotazem trenér. „To víš, že mám. Na karty si dej pozor hlavně ty. Poslední redka putovala na tvou adresu, jestli si náhodou nevzpomínáš?“ vysvětlil mu spoluhráč a ostatní se smáli s ním. Vypadalo to, že Frantova motivační řeč v duchu vážného tónu asi fungovat nebude, tak se rychle přizpůsobil. „Vy blbouni, já se ohlídám, nemějte péči. Víte, že dostávám červenou jednou, maximálně dvakrát za deset let.“

Po těchto slovech následoval všeobecný výbuch smíchu. „Jen prostě chci,“ snažil se zvýšeným hlasem utiшит rozesmáté spoluhráče, „prostě bych rád, abychom tu odvedli co nejlepší výkon a nedělali zbytečný chyby ...“. „Tak to zůstaň radši v kabině a my to tam uhradíme bez tebe,“ skočil mu do řeči opět spoluhráč a bujarý smích pokračoval. Franta k němu přiskočil a vlepil mu pohlavek, ale takový lehký, výchovný, z legrace. „Někdo nějaké dotazy?“ chtěl uzavřít diskuzi trenér. „Nezapomeň na tu mičudu,“ připomněl jsem mu naši dohodu z auta. Franta mávl rukou, oznámil nám herní rozestavení a rozházel dresy s čísly.

Ve fotbalu vždy panoval přírodní výběr, tak jak ho definoval Charles Darwin. Upřednostňováni vždy byli ti nejsilnější. Nešlo tedy o holé přežití nebo o možnost páření se samičkami, i když tady to své opodstatnění asi mělo a šlo s výběrem ruku v ruce, ale o to, kdo bude v základní sestavě. Pokud dáš stěží dohromady jedenáct lidí, tak se tě to samozřejmě netýká, když už je ale adeptů více, někdo zůstává ke své nelibosti na lavičce a čeká na svou příležitost. Ta může přijít velmi záhy – dojde ke zranění nebo k výkonu, který trenér už nemůže vidět a dotyčného pošle z hrací plochy. Nejraději by ho při odchodu kopl do zadku, ale většinou si s ním plácne a v rámci společensky přijatelné lži ho za výkon pochválí. Může nastoupit náhradník. Klidně se projeví jako takzvaný žolík a třeba rozhodne utkání. V tu chvíli každý trenéra velebí za jeho cit pro hru a prozíravost. Nebo taky ne a náhrada za špatně hrajícího kolegu se stane ještě tragičtější.

Dost často na lavičkách sedávají hráči, kteří opravdu fotbal milují a dali by za něj všechno. Chodí poctivě na tréninky, makají na sobě, ale výsledek se prostě nedostavuje. Ne každému je prostě shůry dáno. Přesto je třeba takové spoluhráče pustit občas do hry. Zaslouží si to a morálně je to správný postup. Racionálně už to tak jasné není. Naštěstí bývají zápasy, které jsou už v poločasu rozhodnuté a pak přichází ta pravá chvíle vyslat na trávník rezervy. V tu chvíli přichází na hřiště i nové podněty a diváci se začínají bavit i jiným způsobem než obvyklým. Ekvilibristika nezná hranic a pravdou je, že jiný pohled na svět dokáže hru velmi osvěžit.

Přichází i nečekané, a když není co důležitého pokazit, tak se všichni dobře baví. Zamotaný míč mezi nohama, vykopnutý krtek. Přestřelení brány ze čtyř metrů. Zakopnutí o vlastní nohu. Zpracování míče ksichtem. Gól rukou. Osedlání soupeře a další veselé situace. I to přináší fotbal a je krásný a jedinečný.

Když jsem chytil svůj brankářský trikot a podíval se na jedničku na zádech, trochu se do mne dala nervozita. Přece jenom už to byl nějaký čas, kdy jsem s jedničkou na zádech nastupoval. Brankáři to mají se zodpovědností na hřišti asi nejtěžší. Když udělá chybu útočník, tak nedá gól. Když někdo v poli, bývá ještě spoluhráč za ním a pokud ne, tak je tam gólman. Jestliže ale selže brankář, už za ním většinou nikdo nestojí a jejich chyby jsou hrozně moc vidět a bývají pro skóre fatální. Najednou se mi vybavilo těch spoustu chyb, které jsem v bráně spáchal. Je to mnoho podběhnutých, špatně vyražených nebo nedoskočených míčů. A to už nemluvím o špatných rozhodnutích ve volbě strany při penaltách. Je toho hodně, ale jak se to z ničeho nic vyrojilo, tak rychle to i odešlo.

Na zápas jsem se těšil. Možná že bude mým posledním a musím si ho maximálně užít. Dnes není čas na negativní myšlenky. Je tu chlapecká výzva a jdu do ní naplno. Utáhl jsem si kopačky, které mi spoluhráči půjčili, a s radostí jsem uznal, že mi padnou jak ulité. Lepší bych si asi sám nekoupil. Trochu jsem se divil, že brankářské oblečení mi docela padlo. Dresy gólmanů byly naštěstí vždy trochu volnější, takže jsem do něj dostal i své břicho. Rukavice byly tedy o trochu větší, nikdy jsem nemíval moc dlouhé prsty, ale jinak padly dobře, po utažení na zápěstí necestovaly a měl jsem z nich dobrý pocit, což je pro strážce svatyně hrozně moc důležité.

Všichni mí noví spoluhráči už odešli na hrací plochu rozhýbat kosti. Zůstal jsem na chvíli v kabině sám. Přemýšlel jsem, jestli jsem na něco nezapomněl. Žádný talisman, kromě prstýnku na ruce od mé ženy, nemám a rituály jsem také nikdy nepraktikoval. Jedinou mojí malou výstředností bylo, že jsem po příchodu k brance nikdy nehodil lahev s pitím do brány, ale vždy za lajnu mimo branku. Do sítě se nesmí nic dostat, od toho jsem tady. Ani lahev s pitím, prostě nic.

Najednou vešel Franta. Podíval se na mne a sedl si hned vedle na lavici. „Tak jak se cítíš zase v brankářském, kamaráde?“ zeptal se a hodil mi přátelsky ruku kolem ramen. Byl jsem zaskočený, že se stará o mé pocity. Takového Frantu opravdu neznám, ale je dost možné, že ke mně v tu chvíli promlouval spíše starostlivý trenér. „Jo, v pohodě. Jen trochu nezvyk. Už je to dlouho. Doufám, že mi obránci hodně pomůžou,“ odpověděl jsem s toužebnou nadějí. „To víš, že jo. Kluci jsou spolehliví, uvidíš. Jak si budeš jistý, tak si prostě zařvi a jdi do balonu. Když řvát nebudeš, tak do toho jdou obránci. Takhle to máme zajetý,“. „To je dobrý vědět, dík,“ odvětil jsem. Těch pár slov mi pomohlo. Žádné dlouhé povídání, ale dokázalo mě to namotivovat a uklidnit. Jdeme na to. Než jsme s Frantou vyšli společně z kabiny, povídám: „Byl jsi už omrknout tu mičudu, co jsi mi slíbil?“ „Ty vole, ty toho fakt nenecháš, vid?“ zatvářil se kysele František a teď jsem ho zase poplácal po ramenou já. „Nenechám. Slib je slib,“ pousmál jsem se a vyšli jsme spolu vstříc zápasu.